

Μάριος Καρακατσάνης

Το Δώρο

Το δώρο

Όταν τα έχεις όλα στην ζωή σου και νιώθεις ότι τίποτα δεν μπορεί να σε αγγίξει, τότε μπορείς να ξεπεράσεις πολλά ηθικά όρια. Η αίσθηση ότι βρίσκεσαι στο απυρόβλητο, σου προσδίδει μια δύναμη που κανείς άνθρωπος δεν πρέπει να νιώθει ότι έχει. Όχι μόνο γιατί κάνεις κακό στον εαυτό σου, αλλά γιατί καταστρέφεις την ζωή όποιου άτυχου βρεθεί στον δρόμο σου.

Αυτή είναι η ζωή της Αλκμήνης. Μιας κοπέλας που η δύναμη και η ισχύ τού πατέρα της μεταφέρθηκαν σε αυτήν με τον χειρότερο τρόπο. Δίχως να της λείπει ποτέ τίποτα, ο πατέρας της κάλυπτε τα τεράστια κενά της απουσίας του, κάνοντάς της συνέχεια ακριβά δώρα.

Η μητέρα της, μια απελπιστικά αφορητή και εγωπαθής γυναίκα, κοιτούσε μόνο την εικόνα τού εαυτού της. Της άρεσε να αυτοπροβάλλεται ακόμα και αν χρειαζόταν να πει ψέματα. Κανείς δεν ήξερε την πραγματική της καταγωγή. Σε όλους έλεγε ότι η καταγωγή της ήταν από μεγάλο τζάκι. Περηφανευόταν για τις ισχυρές της διασυνδέσεις με ισχυρά πολιτικά πρόσωπα, ή γνωστούς ανθρώπους των τεχνών και του πνεύματος. Μα η αλήθεια ήταν εντελώς διαφορετική.

Οι γονείς της ήταν τόσο άποροι που υπήρχαν μέρες που δεν είχαν τίποτα να φάνε. Οι μεγάλες φιλοδοξίες όμως της μοναδικής τους κόρης την οδήγησαν να βγει ακόμα και στην πορνεία προκειμένου να μπορεί να ντύνεται με ακριβά ρούχα. Όταν πιάστηκε για τα καλά, εγκατέλειψε τους φτωχούς γονείς της αγοράζοντας ένα όμορφο σπίτι για τον εαυτό της. Όντας όμορφη γυναίκα,

συνέχισε να κάνει την μόνη δουλειά που ήξερε. Πόρνη πολυτελείας.

Έτσι γνώρισε τον πατέρα τής Αλκμήνης. Ήταν ένας από τους καθημερινούς πλούσιους πελάτες της. Τυλίγοντάς τον με γλυκόλογα και πλούσιες ερωτικές εμπειρίες, τον κατάφερε να την παντρευτεί. Είχαν συμφωνήσει όμως ότι εκείνη δεν θα ανακατευόταν καθόλου στην προσωπική του ζωή. Θα ήταν ελεύθερος να έκανε ό,τι ήθελε και με όποια ήθελε, με αντάλλαγμα μια εξασφαλισμένη ζωή μακριά από την βρωμιά τής πορνείας. Ήταν μια συμφωνία που η μητέρα τής Αλκμήνης δέχτηκε αμέσως. Αδίστακτη από μικρή δεν θα άφηνε να μπουν εμπόδιο στις φιλοδοξίες της τέτοιες μικρές λεπτομέρειες.

Έτσι παντρεύτηκαν και ο γάμος μεταμόρφωσε κυριολεκτικά την είδη πανέμορφη πόρνη σε μια ακόμα ομορφότερη “καθώς πρέπει” κυρία. Με τα λεφτά τού άντρα της άλλαξε τα πάντα επάνω της. Ό,τι ατέλειες ένιωθε ότι είχε τις εξαφάνισε χάρη στην “μαγεία” τού νυστεριού. Δεν θύμιζε σε τίποτα πλέον τον παλιό της εαυτό. Τώρα πια μονάχα η αστείρευτη ματαιοδοξία, αλλά και η φιλοδοξία τής θύμιζαν ποια ήταν.

Όταν γέννησε την Αλκμήνη, κάτι που δεν ήθελε στην αρχή για να μην χαλάσει το σώμα της, ανέλαβε εκείνη την πλήρη διαπαιδαγώγησή της, μεταφέροντάς της ουσιαστικά τα ίδια πιστεύω με τα δικά της. Ο πατέρας της, κοιτώντας την δική του ζωή μιας και ήθελε γιο, δεν ανακατεύτηκε καθόλου στον τρόπο που μεγάλωνε. Η μόνη παρουσία που είχε, ήταν τα χρήματά του.

Μεγαλώνοντας η Αλκμήνη το μόνο που έμαθε στην ζωή της ήταν να μάθει τον τρόπο να επιβιώνει με κάθε κόστος. Πώς να χειρίζεται τους ανθρώπους προκειμένου να πετύχει αυτό που ήθελε. Μα κυρίως πως να αποκόβει κάθε συναίσθημα αν αυτό ήταν αναγκαίο προκειμένου να πετύχει τον οποιοδήποτε σκοπό της.

Στα είκοσι ένα της χρόνια η Αλκμήνη ήταν πια μια μικρογραφία της μητέρας της. Αν και ήταν μια οικογένεια, ωστόσο ήξερε η κάθε μία τον δικό της ρόλο μέσα σε αυτήν. Και δεν θα δίσταζε καμιά από τις δυό να βγάλει τα μάτια της άλλης, αν αυτό κρινόταν απαραίτητο για την επιβίωσή τους μέσα στην οικογένεια.

Στην άλλη πλευρά της ζωής, υπήρχε ο Δημήτρης. Ένα παλικάρι που είχε μεγαλώσει από μικρό παιδί σε ορφανοτροφείο. Οι γονείς του είχαν πεθάνει σε τροχαίο όταν εκείνος ήταν επτά ετών. Πολλές φορές κατηγορούσε τον εαυτό του για αυτό το ατύχημα. Αν δεν ήταν εκείνος να τους πει να πάνε όλοι μαζί εκδρομή, τώρα θα ζούσαν. Μακάρι να πέθαινε εκείνος και όχι αυτοί. Η έστω να πέθαινε κι αυτός μαζί με τους γονείς του.

Δεν βρέθηκε κανείς να τον πάρει να ζήσει μαζί του μετά το ατύχημα, αφού οι λιγοστοί συγγενείς που είχε, απ' ό,τι ήξερε, είχαν διασκορπιστεί κάπου στο εξωτερικό για μια καλύτερη ζωή. Έτσι κατέληξε στο ορφανοτροφείο. Εκεί γνώρισε τον Κώστα, ένα επίσης ορφανό παιδί και δέθηκε μαζί του φιλικά. Ήταν και οι δυο τους ήσυχα παιδιά και συνεσταλμένα. Δεν προκαλούσαν φασαρίες και ήταν πάντα υπόδειγμα για τα υπόλοιπα. Κάτι που τους έφερε αρκετές φορές αντιμέτωπους με τους νταήδες τού ορφανοτροφείου, επειδή ζήλευαν τους επαίνους που έπαιρναν. Μα εκείνοι κατάφεραν να ανταπεξέλθουν και να ξεπεράσουν όλες τις αντιξοότητες με πείσμα και επιμονή. Έκαναν όνειρα, για την μέρα που θα ενηλικιώνονταν και θα έφευγαν από εκεί μέσα. Ήθελαν να δημιουργήσουν κάτι δικό τους. Και η ημέρα αυτή δεν άργησε να έρθει.

Ξεκίνησαν τη νέα τους ζωή γεμάτοι όρεξη δουλεύοντας στην αρχή σε δουλειές τού ποδαριού. Μάζευαν όλα τα χρήματά τους προκειμένου να συγκεντρώσουν το ποσό που ήθελαν για να

πραγματοποιήσουν το όνειρό τους. Δούλευαν πάνω από δώδεκα ώρες την ημέρα και κάποιες φορές και όλο το 24ωρο. Τα μόνα χρήματα που χάλαιναν ήταν για το φαγητό τους. Αν όμως τύχαινε κάποιος να τους κεράσει κάτι, έβαζαν τα λεφτά τού φαγητού μαζί με τις υπόλοιπες οικονομίες τους. Έμεναν σε μια τρύπα που τους την είχε παραχωρήσει ο παλιός φύλακας του ορφανοτροφείου, ο οποίος πάντα βοηθούσε όπως μπορούσε τα παιδιά που έφευγαν από εκεί.

-Μακάρι να είχα κάτι καλύτερο, μεγαλύτερο και φωτεινότερο, αλλά δυστυχώς μόνο αυτό έχω... τους είχε πει όταν τους πήγε για πρώτη φορά να το δουν.

Τα παιδιά κοιτούσαν το μικρό δωματάκι εκστασιασμένα. Ήταν ό,τι έπρεπε για το ξεκίνημά τους. Με δάκρυα στα μάτια τού φιλούσαν τα χέρια ευχαριστώντας τον για την καλοσύνη του, υποσχόμενοι ότι αν όλα πήγαιναν καλά στην ζωή τους δεν θα τον ξεχνούσαν.

Εκείνος χαμογέλασε και έμεινε ικανοποιημένος για την επιλογή που έκανε. Βοήθησε πάρα πολύ αυτά τα δύο παιδιά στο ξεκίνημά τους. Προσφέροντάς τους φαγητό και λίγα χρήματα για τα πρώτα έξοδα, πήγαινε κάθε μέρα να βλέπει αν είναι καλά και να μαθαίνει τι κάνουν. Πολλές φορές τους μιλούσε, δίνοντάς τους σημαντικές συμβουλές, θέλοντας να τα προϊδεάσει για τον σκληρό κόσμο που είχαν να αντιμετωπίσουν. Μα και κείνοι τον άκουγαν πάντα με προσοχή, βλέποντάς τον ως τον πατέρα που ποτέ δεν γνώρισαν.

Όταν άρχισαν να τον φωνάζουν κανονικά “πατέρα”, εκείνος πάντα δάκρυζε ακούγοντάς τα, γιατί με την σειρά του και αυτός τα έβλεπε σαν τα παιδιά που ποτέ δεν είχε αποκτήσει. Δεν είχε παντρευτεί και αυτό ήταν ένα λάθος που τον έκανε να μετανιώνει μια ζωή.

Οικογένεια για εκείνον πλέον ήταν όλα τα παιδιά τού ορφανοτροφείου που δούλευε. Είχε βοηθήσει εκατοντάδες παιδιά στην καριέρα του, αλλά κανένα από αυτά δεν συγκρινόταν με αυτά τα δύο. Ο Δημήτρης και ο Κώστας θα μπορούσαν πράγματι να ήταν παιδιά του. Η καλοσύνη ξεχειλίζει σε κάθε τους λέξη. Η ευγνωμοσύνη σε κάθε τους πράξη. Πραγματικά δεν θα μπορούσε να ήταν παιδιά του άλλα εκτός από αυτά. Πολλές φορές σκεφτόταν ότι ίσως για αυτό τελικά να μην έκανε ποτέ οικογένεια. Γιατί ο Θεός θέλησε να δώσει αλλού αυτά τα δύο παιδιά.

Όταν έπιασαν την πρώτη τους δουλειά, τα πρώτα τους λεφτά θέλησαν να τα δώσουν στον “πατέρα” τους. Ήξεραν ότι δεν του περίσσευαν χρήματα από την ελάχιστη σύνταξη που έπαιρνε. Εκείνος όμως δε τα δέχτηκε. Τους είπε ότι αν ήθελαν πραγματικά να τον ευχαριστήσουν, τότε να μάζευαν τα χρήματά τους και να έκαναν τα όνειρά τους πραγματικότητα. Ήθελε πριν κλείσει τα μάτια του να τα δει αποκαταστημένα. Όπως κάθε γονιός εξ άλλου θα ήθελε να δει τα παιδιά του.

Συγκεντρώνοντας ένα σημαντικό ποσό τα χρόνια που δούλευαν, αγόρασαν το πρώτο επαγγελματικό τους ψυγείο που έφτιαχνε παγάκια. Αν και ήταν λίγο μικρό, ήταν ό,τι έπρεπε για το ξεκίνημά τους.

Ο Κώστας έφτιαχνε τα παγάκια και τα συσκευάζε σε σακούλες και ο Δημήτρης φορτωνόταν τις σακούλες με τα παγάκια και τροφοδοτούσε τις καφετέριες και τα εστιατόρια της περιοχής. Δούλευαν νύχτα μέρα ασταμάτητα. Ο γέροντας, που με χαρά αποκαλούσαν πατέρα, καθόταν μέχρι αργά την νύχτα πίσω από το τζάμι τού σπιτιού του, το οποίο βρισκόταν ακριβώς απέναντι και τους καμάρωνε. Κάθε φορά που έβλεπε να αχνοφέγγει το φως τους ακόμα και μέχρι τα ξημερώματα πίσω από τα θολά τους τζάμια, εκείνος χαμογελούσε κουνώντας το κεφάλι του από ικανοποίηση.

Βλέποντάς τους να πηγαίνουν καλά και εκείνοι να το παλεύουν όσο μπορούσαν, θέλησε να τους διευρύνει και άλλο τους ορίζοντές τους. Έτσι μια μέρα τούς ανακοίνωσε ότι τους παραχωρεί το δικό του σπίτι. Ήταν ταπεινό μεν αλλά μεγάλο και ευρύχωρο, κατάλληλο για να βάλουν μεγαλύτερα μηχανήματα και κυρίως είχε την σωστή υποδομή για να τα αντέξει. Αν τους έλειπαν τα χρήματα για κάτι τέτοιο θα τους τα έδινε εκείνος.

Ακούγοντάς τον ο Δημήτρης και ο Κώστας τον αγκάλιασαν σφιχτά κλαίγοντας από ευγνωμοσύνη. Μπορεί πια να ήταν δυο άντρες, μα μέσα τους η παιδική ηλικία που δεν έζησαν, δεν είχε χαθεί ποτέ.

Όλοι μαζί πλέον ζούσαν σαν οικογένεια μέσα στο ίδιο σπίτι. Αν και ο γέροντας προσπαθούσε να μην τους είναι βάρος, εκείνοι τον φρόντιζαν δίχως να τους το ζητήσει.

Χάνοντας τον ύπνο τους κυριολεκτικά για να μπορέσουν να τα προλάβουν όλα, οι δουλειές τους αντάμειβαν πηγαίνοντας πάρα πολύ καλά.

Όταν πέθανε ο γέροντας, ήταν πια δύο επιτυχημένοι άντρες που ζούσαν με άνεση. Γεμάτοι θλίψη, χάνοντας ουσιαστικά έναν πατέρα για δεύτερη φορά, του έκαναν μια αξιοπρεπέστατη κηδεία προσφέροντάς του, ό,τι εκείνος δεν τους άφησε να του προσφέρουν όσο ζούσε.

Το σπίτι δεν το εγκατέλειψαν ποτέ. Ήταν επιλογή τους να συνεχίσουν να μένουν σε αυτό το ταπεινό σπίτι από όπου ξεκίνησαν. Μόνο τα μηχανήματα μετέφεραν αλλού και αυτό επειδή το απαιτούσε η εικόνα της επιχείρησής τους.

Η μοίρα, θέλοντας να παίξει το δικό της παιχνίδι, ένωσε τους δρόμους των παιδιών και της Αλκμήνης. Ήταν ένα βράδυ τού Ιουλίου όταν ο πατέρας της, θέλοντας να κάνει άλλη μια βαρετή δεξίωση, παρήγγειλε παγάκια από την δική τους εταιρεία.

Λόγο τού ονόματος και της υψηλής κοινωνικής θέσης που είχε ο πελάτης του, θέλησε ο Δημήτρης να πάει ο ίδιος τα παγάκια και όχι κάποιος υπάλληλός του. Έχοντας πάντα την ταπεινότητα να τον καθοδηγεί, όπως ακριβώς τους είχε διδάξει ο γέροντας, έβαλε τα παγάκια στο φορτηγάκι και ξεκίνησε για την βίλα.

Στην είσοδο, μετά το σχετικό έλεγχο, του επέτρεψαν να περάσει δείχνοντάς του πού να παρκάρει για να πάει παραδώσει τα παγάκια.

Δεν είχε ξαναδεί στην ζωή του τόσο περιττή χλιδή πουθενά! Κοιτούσε γύρω του βλέποντας τα πάντα να φαντάζουν υπερβολικά, αποκαλύπτοντάς του τη ματαιοδοξία των πλουσίων. Του είχε μιλήσει πολλές φορές για αυτό ο “πατέρας” του, αλλά δε φανταζόταν ότι θα το αντίκριζε ποτέ.

Παρκάροντας το αμάξι μαζί με τα υπόλοιπα των συνεργείων που ασχολούνταν με τη δεξίωση, ξεφόρτωσε τα παγάκια. Στην προσπάθειά του, μέσα σε όλο αυτόν τον πανικό που επικρατούσε, να βρει κάποιον ώστε να τον ρωτήσει ποιος είναι ο υπεύθυνος για να παραδώσει τα παγάκια, αντίκρισε μα κοπέλα που στεκόταν μόνη επιβλέποντας τις ετοιμασίες και έχοντας γυρισμένη την πλάτη της προς αυτόν.

-Συγνώμη κυρία μου, που έχετε τα ψυγεία για να ξεφορτώσω τα παγάκια που παραγγείλατε; ρώτησε με ευγένεια ο Δημήτρης.

-Δεσποινίς παρακαλώ... απάντησε λίγο απότομα γυρνώντας προς το μέρος του η κοπέλα.

Ήταν η Αλκμήνη. Μόλις τον αντίκρισε σάστισε για λίγο, κοιτώντας τον αμίλητη. Ήταν πάρα πολύ όμορφος και γεροδεμένος. Τα γαλανά του μάτια ερχόντουσαν σε αντίθεση με το μελαμψό του κορμί. ενώ ο ιδρώτας που έσταζε από το πρόσωπό του, τον έκανε να φαντάζει στα μάτια της πιο ερωτικός από ποτέ. Είχε συνηθίσει να βλέπει μόνο αυτούς τους ανιαρούς τύπους με τους ανυπόφορα βαρετούς γιούς, που καλούσε ο πατέρας της. Αντικρίζοντας έναν άνθρωπο τόσο όμορφο και τόσο διαφορετικό, ήταν μια νέα πρόκληση για εκείνην. Ένα νέο παιχνίδι που άξιζε τον κόπο να ασχοληθεί μαζί του.

Μα και ο Δημήτρης είχε θαμπωθεί από την ομορφιά της. Τα υπέροχα ξανθιά μαλλιά της χαίδευαν απαλά τους ώμους της σε κάθε της κίνηση. Φορούσε ένα μαγευτικό μεταξωτό μωβ φόρεμα, που εφάρμοζε τόσο τέλεια επάνω της, ώστε θα μπορούσε αυτό να ήταν το δέρμα της. Βαμμένη ακριβώς όσο έπρεπε για την περίπτωση, τον κοιτούσε με τα πράσινα μάτια της, ταξιδεύοντάς τον σε κόσμους παραμυθένιους.

-Ακολουθήστε με παρακαλώ... του είπε με βλέμμα που τον έγδυne από την κορυφή ως τα νύχια, σπάζοντας πρώτη την αμήχανη σιωπή τους.

Ο Δημήτρης βρίσκοντας ξανά την ψυχραιμία του, την ακολούθησε μέσα στο σπίτι. Βλέποντάς το σαν παλάτι,

το παρατηρούσε σε κάθε του βήμα. Φτάνοντας στην κουζίνα τού έδειξε τα ψυγεία που θα έβαζε μέσα τα παγάκια.

-Μία σακούλα άφησέ την έξω για τον μπουφέ. είπε δαγκώνοντας ελαφρά τα χείλη της.

Το βλέμμα της ήταν καρφωμένο στα στιβαρά του μπράτσα, την ώρα που ταχτοποιούσε τα παγάκια. Χωρίς να τον αφήσει καθόλου από τα μάτια της, στεκόταν δίπλα στα ψυγεία μέχρι που παρέδωσε και την τελευταία του σακούλα.

-Θα ήθελα να πεις στο αφεντικό σου, ότι την επόμενη παραγγελία μας, θα ήθελα πάλι εσύ να μας την φέρεις, του είπε την ώρα που τον πλήρωνε.

Ένα ελαφρύ χαμόγελο ξέφυγε του Δημήτρη μόλις την άκουσε.

-Γιατί γελάς; τον ρώτησε δείχνοντας την ενόχλησή της για το χαμόγελό του.

-Συγγνώμη, δεν ήθελα να σας προσβάλω. Απλά εγώ είμαι ο ιδιοκτήτης τής εταιρείας... απάντησε ο Δημήτρης έχοντας για πρώτη φορά στην ζωή του τέτοια αυτοπεποίθηση.

-Ωωω!... αναφώνησε έκπληκτη η Αλκμήνη.

-Τότε συγγνώμη εγώ, δεν ήθελα να σας προσβάλω! Απλά φαντάστηκα... συνέχισε αλλά ο Δημήτρης την διέκοψε.

-Δεν πειράζει δεσποινίς, δεν παρεξηγώ! Καταλαβαίνω! είπε κοιτώντας την στα μάτια, μη μπορώντας να κρύψει τον θαυμασμό του για εκείνην.

Ακούγοντας ποιος ήταν, το ενδιαφέρον της Αλκμήνης μεγάλωσε ακόμα περισσότερο. Μπορεί να μην ήταν αυτό που φαντάζονταν, ήταν όμως κάτι ακόμα καλύτερο. Ένας άνθρωπος που απ' ό,τι είχε ακούσει από τον πατέρα της, η εταιρεία του ήταν πολύ γνωστή στους κύκλους της. Δεν ήταν ένα απλό χωριατόπαιδο που κουβαλούσε παγάκια.

Έτσι η επιθυμία της να δει μέχρι που μπορούν να φτάσουν τα ανθρώπινα όρια, έγινε ακόμα μεγαλύτερη. Επειδή δεν ήθελε να τραβήξει την προσοχή του κόσμου που υπήρχε γύρω της, τον άφησε να φύγει δίχως να του πει κάτι άλλο.

Αναρωτώμενη πώς θα τον προσεγγίσει, άρχισε το μυαλό της να δουλεύει όπως της είχε μάθει η μητέρα της. Η αρχή έγινε κάνοντας συχνές παραγγελίες για παγάκια. Τόσο συχνές που είχαν φτάσει στο σημείο να μιλάνε μεταξύ τους στον ενικό, αλλά και να καλαμπουρίζουν όποτε είχαν την ευκαιρία. Η μητέρα της είχε καταλάβει ότι κάτι συνέβαινε, αλλά εφόσον δεν την αφορούσε δεν έδινε σημασία. Όσο για τον πατέρα της, έλειπε τόσο συχνά για “επαγγελματικά” ταξίδια, που το τελευταίο πράγμα που τον απασχολούσε, ήταν τι γίνεται μέσα στο σπίτι του.

Από την πλευρά του ο Δημήτρης, γεμάτος ενθουσιασμό έλεγε τα πάντα στον Κώστα, βλέποντάς τον εδώ και χρόνια ως αδελφό. Εκείνος τον άκουγε κάθε φορά συμεριζόμενος την χαρά του. Αλλά ποτέ δεν παρέλειπε να του εκφράσει τις ανησυχίες του. “Τι μπορεί να ήθελε μια κοπέλα σαν αυτήν, από έναν άντρα σαν τον Δημήτρη;” του έλεγε συνέχεια. Μα ο Δημήτρης δεν τον

άκουγε. Έλεγε ότι δεν έμοιαζε με τα κακομαθημένα κορίτσια των πλουσίων, ότι εκείνη ήταν ξεχωριστή. Ο Κώστας για να μην νομίζει ότι τον ζηλεύει, ή έστω να τον κακοκαρδίσει, σταμάτησε να του φέρνει αντίλογο. Απλά τον άκουγε συμμεριζόμενος κάθε φορά την χαρά του.

Ένα βράδυ που έλειπαν και οι δυο γονείς της, η Αλκμήνη τηλεφώνησε στον Δημήτρη να την περιμένει λίγο πιο μακριά από το σπίτι της. Εκείνος, δίχως να χάσει χρόνο, παράτησε ό,τι έκανε και πήγε αμέσως εκεί. Πάρκαρε και περίμενε στα σκοτεινά έχοντας για παρέα μόνο τις σκέψεις του, μέχρι να εμφανιστεί η Αλκμήνη, η οποία δεν άργησε καθόλου να βγει έξω. Ήρθε γρήγορα κοντά του και μπαίνοντας μέσα στο αμάξι του, δίχως να του πει ούτε ένα “γεια”, έσκυψε και τον φίλησε με πάθος. Ο Δημήτρης αιφνιδιάστηκε, αλλά αμέσως παραδόθηκε στις καυτές φλόγες της Αλκμήνης αφήνοντάς τες να τον κάνουν κυριολεκτικά στάχτη.

-Δεν πρέπει να μάθει κανείς για εμάς... του είπε λαχανιασμένη ενώ συνέχιζε να τον φιλά με πάθος.

Ο Δημήτρης, αν και ήθελε να ρωτήσει πολλά εκείνη την στιγμή, παρ’ όλα αυτά συγκρατήθηκε. Θα ρώταγε ό,τι ήθελε την κατάλληλη στιγμή και όχι τώρα.

Ξαφνικά η Αλκμήνη, αφήνοντάς τον σύξυλο, άνοιξε την πόρτα τού αμαξιού και εξαφανίστηκε τρέχοντας μέσα στο σκοτάδι.

Μπερδεμένος μέσα στις σκέψεις του, έβαλε μπροστά το αμάξι φεύγοντας και εκείνος. Θέλοντας και την γνώμη τού Κώστα, πήγε αμέσως σπίτι τους να του το πει.

-Δημήτρη ξέρεις πολύ καλά πως εμείς είμαστε αδελφια... ξεκίνησε να του λέει.

-Έχουμε φάει κυριολεκτικά τα σκατά μας για να φτάσουμε εδώ που φτάσαμε, συνέχισε να του λέει κοιτάζοντάς τον σοβαρά στα ματιά.

-Αυτή η κοπέλα δεν μου εμπνέει εμπιστοσύνη. Πρόσεχε σε παρακαλώ! κατέληξε πιάνοντάς του το χέρι, δείχνοντάς του ότι εκείνος θα βρισκόταν πάντα στο πλευρό του ό,τι και αν έκανε.

-Το ξέρω αδελφέ μου, πως ό,τι λες είναι επειδή πραγματικά νοιάζεσαι... του απάντησε ο Δημήτρης με κατανόηση.

-Αλλά αυτή η κοπέλα νιώθω να με παρασέρνει σε κάθε της κύμα! Αν είναι να καταστραφώ γνωρίζοντας την αγάπη, ας είναι... του απάντησε δείχνοντας τις αποφάσεις που είχε πάρει.

Ο Κώστας κουνώντας το κεφάλι και έχοντας ένα άσχημο προαίσθημα, το μόνο που είπε ήταν ότι εκείνος θα έκανε ό,τι του ζητούσε. Ξεκίνησαν από το τίποτα, μεγαλωμένοι στο απόλυτο μηδέν. Δεν τον φόβιζε να γυρίσει η ζωή του πάλι πίσω. Ήταν μαθημένος πια. Αρκεί να έβλεπε τον “αδελφό” του ευτυχισμένο.

Οι επαφές του Δημήτρη με την Αλκμήνη συνεχίζονταν, αποσπώντας του μεγάλο μέρος της προσοχής του από την επιχείρησή τους. Μόνος του σχεδόν ο Κώστας με τους υπαλλήλους που είχαν, κρατούσαν ακόμα ζωντανή και επικερδή, την επιχείρηση που είχαν φτιάξει με τόσο κόπο.

Καμιά φορά τα βράδια που ο Δημήτρης ξενυχτούσε με την Αλκμήνη, εκείνος προσευχόταν στον “πατέρα” τους. Τον παρακαλούσε να στείλει στον Δημήτρη λίγη φώτιση. Να τον κάνει να δει ό,τι και αυτός. Ύστερα τον έπαιρνε το ξημέρωμα δίχως να έχει κλείσει μάτι, αναρωτώμενος που θα καταλήξουν αν συνεχιζόταν αυτό.

Ήθελε πάρα πολύ να έπανε την Αλκμήνη για να της εξηγούσε πόσο ευαίσθητος ήταν ο Δημήτρης και ότι αν δεν είχε σκοπό να καταλήξουν κάπου σοβαρά να τον άφηνε στην ησυχία του.

Ήξερε όμως ότι αυτή η κοπέλα θα το χρησιμοποιούσε όλο αυτό για να τους κάνει να τσακωθούν. Και ο Κώστας θα προτιμούσε να πεθάνει, παρά να λογομαχήσει με τον Δημήτρη. Έτσι αποφάσισε να δει πρώτα πώς θα κατέληγε αυτή η σχέση και αναλόγως ύστερα θα έπραττε.

Εξ άλλου δεν είχε αποδείξεις ότι η Αλκμήνη έπαιζε με τον Δημήτρη. Μόνο το ένστικτό του τού φώναζε. Ένα ένστικτο που τόσα χρόνια, ποτέ δεν τον πρόδωσε.

Την πρώτη φορά που έκαναν έρωτα με την Αλκμήνη, ο Δημήτρης ένιωσε την καρδιά του να σφύζει από ευτυχία. Πίστευε ότι τον αγαπούσε και εκείνη πάρα πολύ ώστε να του επιτρέψει να φτάσουν σε αυτό το σημείο.

Έτσι του είχε μάθει ότι λειτουργούν οι ανθρώπινες σχέσεις ο “πατέρας” του. Μόνο που ο αγνός αυτός γέροντας του μάθαινε πώς να φέρεται σεβόμενος μια κοπέλα, από την πλευρά τού άντρα. Μαθαίνοντάς του δηλαδή, να μην έκανε ποτέ τίποτα, αν δεν σιγοούρευε πρώτα τα συναισθήματά του για αυτήν. Δεν ήξερε κανείς τους ακόμα, ότι σε αυτή την ζωή υπάρχουν και άνθρωποι που δεν σέβονται, όχι το σώμα τους, αλλά ούτε την ίδια τους την ψυχή. Κι αν ο γέροντας πεθαίνοντας γλύτωσε από αυτό το οδυνηρό μάθημα, ο Δημήτρης ήταν ακόμα ζωντανός για να το μάθει.

Η σχέση τους είχε ξεκαθαριστεί από την αρχή ότι έπρεπε να παραμείνει κρυφή. Η δικαιολογία τής Αλκμήνης για αυτό, ήταν ότι ήθελε χρόνο για να τον παρουσιάσει στον κύκλο της. Αυτό ήταν κάτι που δεν μπορούσε να το καταλάβει ο Δημήτρης, μιας και δεν ήταν πια το φτωχό ορφανό. Αλλά ένας ευκατάστατος άντρας που θα μπορούσε να δημιουργήσει άνετα μια οικογένεια.

-Όχι γλυκέ μου μια οικογένεια σαν την δική μου! του είχε απαντήσει η Αλκμήνη, μια φορά που της είχε ανοίξει αυτήν την κουβέντα.

-Δε θέλω να σε πληγώσω, αλλά όσα βγάζεις εσύ σε ένα μήνα, εγώ τα χαλάω σε μια ημέρα για ρούχα, συνέχισε

να του λέει ξεφεύγοντάς της λίγο η αληθινή εικόνα που είχε στο μυαλό της για τον Δημήτρη.

Ακούγοντας κάτι τέτοιο ο Δημήτρης θιγμένος έκανε να φύγει. Μα η Αλκμήνη καταλαβαίνοντας άμεσα την βλακεία που της ξέφυγε, άσχετα αν την πίστευε, τον συγκράτησε.

-Αγάπη μου δεν εννοούσα αυτό που κατάλαβες, αλλά ότι οι γονείς μου, θέλουν να μου προσφέρουν αυτά τα πράγματα, του είπε κοιτάζοντάς τον με το γλυκό της ύφος.

-Δεν θα με έδιναν ποτέ σε κάποιον που θα μου πρόσφερε λιγότερα. Εμένα όμως δεν με ενδιαφέρουν αυτές οι πολυτέλειες. Δώσε μου όμως χρόνο να τους το εξηγήσω! κατέληξε ζητώντας δήθεν την κατανόησή του.

Φέρνοντας για άλλη μια φορά με τα νερά της τον Δημήτρη, εκείνος συμφώνησε να δοθεί λίγος χρόνος ακόμα μέχρι να ανακοινώσουν την σχέση τους.

Στο διάστημα αυτό, η Αλκμήνη ξεκίνησε να εφαρμόζει τις πρώτες σκληρές δοκιμασίες στον Δημήτρη. Στην αρχή τον έστηνε στα ραντεβού, εξηγώντας του ύστερα από το τηλέφωνο ότι έπρεπε να βγει με τον γιο ενός πλούσιου βιομηχάνου για χάρη του πατέρα της. Μετά από λίγες μέρες εξαφανιζόταν τελείως, λέγοντάς του ότι ο πατέρας της είχε καταλάβει την σχέση τους και έκανε φασαρία γιατί δεν τον ήθελε. Περνούσε λίγος καιρός, τον συναντούσε ξανά κάνοντας έρωτα μαζί του και ύστερα πάλι τα ίδια.

Μετά προχώρησε το βασανιστήριό της, ζητώντας να της αποδείξει έμπρακτα την αγάπη του προς αυτήν. Αυτά

που του ζητούσε όμως ήταν παράλογα και αν καμιά φορά ο Δημήτρης αρνιόταν να κάνει κάτι, εκείνη του έλεγε πως δεν την αγαπά πραγματικά και θα ήταν καλύτερα να χωρίσουν. Πόσες φορές δεν τον είχε βάλει απλά να την παρακολουθεί κάθε φορά που εκείνη έβγαινε με κάποιον. Βάζοντάς τον να χαλάει μια περιουσία για να μπορέσει να την ακολουθήσει στα πανάκριβα μέρη που εκείνοι σύχναζαν. Άλλες φορές άλλαζε την απαίτησή της, βάζοντάς τον να προκαλεί άγριους καυγάδες για ασήμαντους λόγους, δέρνοντας ενίοτε και τον πλούσιο νέο που την συνόδευε. Μα το μεγαλύτερο μαρτύριο που έπρεπε να υπομένει, ήταν να την βλέπει να φιλιέται παθιασμένα με άλλους. Σε αυτήν την απαίτηση, ήθελε μονάχα να την κοιτά στην αρχή. Ύστερα, παίζοντας πάντα με την υπομονή του, τού ζήτησε να περνά και να την σπρώχνει δήθεν τυχαία, διακόπτοντας το φιλί της. Εκείνη προφασιζόμενη πως ήθελε να φρεσκαριστεί ξανά, πήγαινε στην τουαλέτα τού πανάκριβου εστιατορίου. Εκείνος περιμένοντας απέξω, μόλις του έκανε νόημα ότι ήταν ελεύθερη, έμπαινε μέσα. Αφού κλείδωναν καλά την πόρτα πίσω τους, εκείνη τον αντάμειβε για την υπομονή που έδειχνε, κάνοντάς του κτηνώδες σεξ.

Όλα αυτά και άλλα τόσα, ο Δημήτρης τα δεχόταν αδιαμαρτύρητα. Πίστευε πως αυτός ήταν ο δικός της τρόπος για να εξακριβώνει την αγάπη. Έτσι την είχαν μάθει. Δεν έφταιγε εκείνη. Μα το χειρότερο όλων ήταν όταν την άκουσε να του ανακοινώνει ότι τελικά μετά από όσα είχε κάνει για εκείνην, έπρεπε να χωρίσουν. Η δικαιολογία που βρήκε, ήταν ότι πατέρας της θα έκανε

ζημιά σε αυτόν, αλλά και στην επιχείρησή του, αν συνέχιζε να τον βλέπει.

Ο πραγματικός λόγος όμως, ήταν επειδή ήθελε να δει τι θα έκανε ο Δημήτρης για να την κερδίσει και πάλι. Ήξερε ότι δε θα την άφηνε έτσι απλά να φύγει. Αν ήταν θα το είχε κάνει προ πολλού.

Πράγματι, ο Δημήτρης αποφασισμένος να διεκδικήσει την αγάπη που νόμιζε πως είχε, παραχώρησε το μεριδιό του στην εταιρεία στον Κώστα. Αν και έκανε τα πάντα εκείνος για να του αλλάξει γνώμη, ο Δημήτρης ωστόσο είχε πάρει τις αμετάκλητες αποφάσεις του.

Πηγαίνοντας στην βίλα τής Αλκμήνης έχοντας μόνο αυτά που φορούσε, ενημέρωσε τους φύλακες να την ειδοποιήσουν.

-Τι θες εδώ; ήταν η πρώτη της κουβέντα μόλις τον είδε.

-Θέλω να μιλήσουμε... απάντησε ο Δημήτρης τραβώντας την ελαφρά από το χέρι.

Βλέποντας αυτό οι φύλακες πήγαν να την προστατέψουν με τα όπλα έτοιμα στις θήκες τους. Μα η Αλκμήνη τούς έκανε νόημα να μείνουν στην θέση τους.

-Αν το μάθη ο πατέρας μου θα σε τσακίσει, του είπε δήθεν για να τον προστατέψει.

Αλλά το βλέμμα της την πρόδιδε. Ήταν ολοφάνερη η βαθειά ικανοποίησή της, βλέποντας τον Δημήτρη να συμπεριφέρεται έτσι. Εκείνος όμως, ήταν πολύ τυφλωμένος για να την προσέξει.

-Ο πατέρας σου δεν μπορεί να μου κάνει τίποτα. της είπε με αποφασιστικότητα, κοιτώντας την στα μάτια.

-Παραιτήθηκα από τα πάντα. Δεν μπορεί να μου πάρει τίποτα, γιατί πολύ απλά δεν έχω τίποτα... Μόνο εσένα... της είπε φιλώντας την με πάθος.

-Τι έκανες; τον ρώτησε δήθεν έκπληκτη.

Μα το καλά γαλουχημένο της μυαλό, δεν λύγιζε με κάτι τέτοια.

-Παράτα και εσύ όλη αυτή την υποκρισία που σε έμαθαν να ζεις και έλα να ζήσουμε μαζί! της είπε κοιτώντας την με μάτια που έλαμπαν από ενθουσιασμό.

-Εσύ δεν ανήκεις εδώ. Αυτοί είναι άνθρωποι που πουλούν την ψυχή τους στον διάολο προκειμένου να μην χάσουν την σκουριασμένη τους λάμπη... συνέχισε να της λέει λαχταρώντας να ακούσει ένα "Ναι".

-Και πως θα ζήσουμε; τον ρώτησε δείχνοντάς του ότι το σκέπτονταν σοβαρά.

-Έχω αρκετά χρήματα στην τράπεζα. Θα φτιάξουμε κάτι δικό μας! Μικρό μεν σε σύγκριση με ό,τι έχεις συνηθίσει, αλλά αρκετό για να μην μας λείπει τίποτα! της απάντησε με τον ίδιο ενθουσιασμό.

-Άσε με, σε παρακαλώ, να το σκεφτώ. Αυτό που μου ζητάς είναι πολύ δύσκολο... Δες και εσύ τι καλύτερο μπορείς να κάνεις, του απάντησε καθώς γυρνούσε βιαστικά πίσω στο σπίτι της, αφήνοντάς τον μόνο με τα όνειρά του.

Γυρνώντας σπίτι του, εκμεταλλευόμενος την απουσία του Κώστα, ξάπλωσε κάνοντας συλλογισμούς, τι άλλο καλύτερο θα μπορούσε να κάνει. Έτσι του ήρθε η ιδέα να μιλήσει στον πατέρα της Αλκμήνης. Δείχνοντάς του πόσο πολύ την αγαπούσε και ότι δεν φοβόταν καμιά

δουλειά προκειμένου να κάνει τα πάντα για να μην της λείψει τίποτα, δεν μπορεί... θα καταλάβαινε. Ποιος πατέρας δεν θέλει την ευτυχία της κόρης του;

Περιμένοντας μερόνυχτα ολόκληρα διακριτικά λίγο πιο κάτω από την βίλα, περίμενε μέχρι να τον συναντήσει. Μετά από τέσσερις μέρες εξαντλητικής παρακολούθησης, είδε επιτέλους το πολυτελές αμάξι του να μπαίνει μέσα στο σπίτι. Έτρεξε για να τον προλάβει, αλλά οι φύλακες τον σταμάτησαν ακριβώς έξω από την είσοδο.

-Έχετε ραντεβού μαζί του; τον ρώτησαν έχοντας ένα ύφος σαν να αντίκριζαν ζητιάνο.

-Όχι.. τους απάντησε εκείνος προσπαθώντας να σπάσει τον κλοιό τους.

-Μα πρέπει να του μιλήσω... τους φώναζε εκλιπαρώντας να τον αφήσουν.

Μην έχοντας άλλη επιλογή, τους έσπρωξε με δύναμη σωριάζοντας τον έναν από αυτούς κάτω. Την ώρα που προσπαθούσε να περάσει μέσα φωνάζοντας στον πατέρα της Αλκμήνης για να του τραβήξει την προσοχή, αισθάνθηκε ένα βαρύ χέρι πίσω του να τον τραβά βίαια. Δεχόμενος ένα δυνατό χτύπημα στο κεφάλι, παραπατώντας ζαλισμένος έπεσε κάτω. Νιώθοντας απανωτά χτυπήματα στο κεφάλι και στα πλευρά του, προσπάθησε να προστατευτεί δίχως όμως αποτέλεσμα. Μέχρι που έχασε τις αισθήσεις του.

Όλη αυτή την ώρα, η Αλκμήνη ακούγοντας την φασαρία τράβηξε τις κουρτίνες του παραθύρου της για να δει τι συνέβαινε. Βλέποντας τον Δημήτρη να φωνάζει και

ύστερα να ξυλοκοπείται άγρια, παρακολουθούσε το παιχνίδι της να υποφέρει απόλυτα ευχαριστημένη.

Όταν συνήλθε ο Δημήτρης βρισκόταν πεταμένος σε μια καρέκλα μέσα στο κουβούκλιο των φρουρών. Προσπάθησε μέσα στην θολούρα του να σηκωθεί όρθιος, αλλά το σώμα του πονούσε πάρα πολύ.

-Εύπνησες πουλάκι μου; άκουσε μια βαριά αντρική ειρωνική φωνή.

-Την επόμενη φορά που θα έρθεις ακάλεστος, δε θα ξυπνήσεις ποτέ... άκουσε την ίδια φωνή να του μιλάει.

Δυό δυνατά χέρια τον σήκωσαν σαν να ήταν παιδάκι και την επόμενη στιγμή βρέθηκε πεταμένος στον δρόμο σα σκουπίδι. Το μόνο που άκουσε ήταν η βαριά σιδερένια πόρτα, που έκλεινε πίσω του. Πονώντας αφόρητα σηκώθηκε όρθιος και παραπατώντας πήγε στο αμάξι του. Φτάνοντας σπίτι του, ο Κώστας βλέποντάς τον τρομαγμένο σ' αυτή την κατάσταση, τον βοήθησε να ξαπλώσει.

-Τι συνέβη; τον ρώτησε, αν και μέσα του υποψιαζόταν.

Κοιτάζοντάς τον ο Δημήτρης, σαν να διάβαζε την σκέψη του...

-Δεν φταίει εκείνη, εγώ φταίω, μουρμούρισε μην αντέχοντας τους πόνους.

-Εκείνη με είχε προειδοποιήσει... είπε βογκώντας.

-Καλά... Θα τα πούμε αύριο που θα είσαι καλύτερα... Ξεκουράσου τώρα, του είπε σκεπάζοντάς τον ο Κώστας.

Μα μέσα του τον έζωναν τα φίδια, γιατί έβλεπε ότι ο αδελφός του υπέφερε και εκείνος δεν μπορούσε να τον

βοηθήσει. Το μόνο που μπορούσε να κάνει ήταν να περιμένει να βάλει μυαλό. Ίσως μετά από αυτό το πάθημά του, να ξέκοβε από αυτή την γυναίκα και να συνέχιζαν ξανά την ζωή τους όπως πριν. Το μερίδιο που του είχε παραχωρήσει, ήταν πάντα στην διάθεσή του να το πάρει πίσω.

Την επόμενη μέρα το πρωί ο Κώστας δεν πήγε στη δουλειά. Εξ άλλου δε ήταν υποχρεωτική η καθημερινή παρουσία του εκεί. Οι βοηθοί που είχε, την είχαν μάθει απέξω και ανακατωτά τη δουλειά. Έτσι προτίμησε να μείνει στο σπίτι για να περιποιηθεί τον Δημήτρη, αλλά και να συζητήσουν για ό,τι συνέβη.

Όμως, προς μεγάλη του λύπη, αφού του εξήγησε τα πάντα, διαπίστωσε πως ο Δημήτρης όχι μόνο δεν είχε σκοπό να παραιτηθεί από αυτή την σχέση, αλλά δικαιολογούσε και την Αλκμήνη αποκαλώντας την κι εκείνη θύμα των γονιών της.

Όσο και αν προσπαθούσε να του εξηγήσει ότι ακόμα και δίκιο να είχε, αυτή η σχέση δεν οδηγούσε πουθενά, ότι εκείνος δεν μπορούσε να τα βάλει με τόσο ισχυρούς ανθρώπους και καλά θα έκανε να πάρει πολύ σοβαρά υπόψη του την απειλή του φύλακα, ο Δημήτρης για άλλη μια φορά δεν τον άκουγε! Τον ευχαριστούσε για τον ενδιαφέρον του, μα ήταν αποφασισμένος να πολεμήσει μέχρις εσχάτων για αυτή την αγάπη.

Περνώντας λίγες μέρες, το τηλέφωνό του χτύπησε ξανά. Βλέποντας το νούμερο της Αλκμήνης, το σήκωσε με λαχτάρα για να μάθει νέα της.

-Είσαι καλά; τον ρώτησε δείχνοντας το ενδιαφέρον που ήξερε ότι αναζητούσε ο Δημήτρης.

-Ναι μια χαρά! την καθησύχασε εκείνος πιστεύοντας ότι πράγματι ανησυχούσε.

-Συγνώμη που δεν σου τηλεφώνησα πιο μπροστά, αλλά ο πατέρας μου με παρακολουθούσε πολύ στενά, του είπε παίρνοντας το απολογητικό της ύφους.

-Ήταν πολύ εξαγριωμένος που ήρθες έτσι σπιτι μας! Ήθελε να σου κάνει και άλλα, αλλά εγώ τον σταμάτησα. Τον απείλησα ότι αν έκανε το παραμικρό θα με έχανε για πάντα... συνέχισε να του λέει εξασφαλίζοντας περισσότερο την αγάπη του για εκείνην, ενώ συγχρόνως του δημιουργούσε και ένα αίσθημα ευγνωμοσύνης.

-Και γιατί δεν το κάνεις στα αλήθεια; την ρώτησε ο Δημήτρης θυμίζοντάς της την πρόταση που της είχε κάνει.

-Άλλος ένας λόγος που σε κάλεσα είναι και αυτός... είπε έχοντας μια χροιά στην φωνή της, που του γέμισε την πληγωμένη του καρδιά με ελπίδες.

-Βαρέθηκα ποια να μου λένε τι να κάνω και τι να λέω, συμπλήρωσε κάνοντας την φωνή της να τρέμει.

-Θα με βοηθήσεις να ξεφύγω από αυτούς; τον ρώτησε ξεσπώντας σε λυγμούς.

-Μην κλαις σε παρακαλώ, εγώ είμαι εδώ για εσένα! απάντησε προσπαθώντας να την κάνει να ηρεμήσει, καθώς η καρδιά του σπάραζε ακούγοντάς την να υποφέρει.

-Σήμερα κιόλας θα έρθω να σε πάρω αν το θες...

-Όχι σήμερα, πρέπει να μιλήσουμε πρώτα. Υπάρχει κάτι που θέλω να σου πω, του είπε με πιο ήρεμη φωνή.

-Μπορείς να έρθεις να τα πούμε αύριο στις έντεκα το βράδυ εκεί που με περιμένεις πάντα; τον ρώτησε αλλάζοντας πάλι τόνο στην φωνή της, κάνοντάς την γλυκιά όπως άρεσε πάντα στο Δημήτρη να την ακούει.

-Φυσικά! Θα σε περιμένω μέσα στο αμάξι όπως πάντα, είπε, αρχίζοντας να μετρά κάθε λεπτό τής ώρας μέχρι να φτάσει η στιγμή που θα την άγγιζε ξανά με τα χέρια του.

Όταν ένιωσε ξανά τα βελούδινα χείλη της πάνω στα δικά του, ήταν για αυτόν η απόλυτη γιατρεία που χρειαζόταν για να ξεχάσει κάθε πόνο.

-Πονάς αγάπη μου; τον ρώτησε με λυπημένο ύφος η Αλκμήνη χαϊδεύοντάς του τρυφερά τις πληγές.

-Όχι πια... της απάντησε ο Δημήτρης φιλώντας την ξανά.

-Θα μου πεις γιατί με φώναξες; την ρώτησε κοιτάζοντάς την με ανυπομονησία.

-Ναι... Αποφάσισα να έρθω μαζί σου... απάντησε η Αλκμήνη δείχνοντας όμως αρκετά προβληματισμένη.

-Αλλά; ρώτησε ξανά ο Δημήτρης προσπαθώντας να καταλάβει τι ήταν αυτό που την προβλημάτιζε.

-Δημήτρη με αγαπάς με όλη σου την καρδιά; τον ρώτησε παρ' όλο που ήξερε τα δυνατά συναισθήματα έτρεφε για εκείνην.

Και ακριβώς επειδή τα γνώριζε, προσπάθησε να τα εκμεταλλευτεί, βάζοντας σε εφαρμογή την τελευταία φάση τού σχεδίου της.

-Μα τι είναι αυτά που ρωτάς; απάντησε ξαφνιασμένος από την ερώτησή της.

-Μετά από όσα έχω κάνει για εσένα; την ρώτησε ξανά εκφράζοντας λίγο το παράπονό του.

-Δημήτρη... Όλα αυτά ήταν ένα τίποτα μπροστά σε αυτό που πρέπει να κάνεις... ξεκίνησε να του λέει κοιτάζοντάς τον με ένα βλέμμα γεμάτο λύπη και αγωνία.

-Τι θα ζητήσεις αυτή την φορά... μονολόγησε ο Δημήτρης γυρνώντας το κεφάλι του μπροστά.

Παίρνοντας βαθιές ανάσες, κοιτούσε τα φώτα τού δρόμου που ίσα που φαίνονταν πίσω από το θαμπό τζάμι τού αυτοκινήτου. Απέφευγε να την κοιτάξει, φοβούμενος τι θα του ζητήσει αυτή την φορά.

-Άστο Δημήτρη, όλο αυτό ήταν μια ανοησία εξ αρχής... του είπε πιάνοντας το χερούλι τής πόρτας.

-Σε παρακαλώ μη με ξαναενοχλήσεις... συμπλήρωσε την ώρα που άνοιγε την πόρτα τού αμαξιού δήθεν λυπημένη.

Μα ο Δημήτρης πιάνοντάς της γρήγορα το χέρι την έβαλε ξανά μέσα.

-Πες μου... είπε κοιτάζοντάς την στα μάτια έτοιμος να ακούσει, αλλά και να δεχτεί τα πάντα.

Ριχνοντάς του μια γρήγορη ματιά η Αλκμήνη, κατάλαβε ότι πλέον τον είχε ξανά του χεριού της. Λίγο ακόμα παιχνίδι και το τέλος τού σχεδίου της ήταν κοντά. Αρκεί να το έπαιζε το ίδιο έξυπνα όπως το ξεκίνησε.

-Σε αγαπάω Δημήτρη... ήταν η πρώτη της κουβέντα με το που μπήκε ξανά μέσα στο αμάξι.

-Αλλά ξέρεις πολύ καλά ότι οι γονείς μου δεν θα επιτρέψουν αυτό τον δεσμό, συνέχισε κατεβάζοντας το κεφάλι της.

-Θα μας κνηγήσουν μέχρι να καταστρέψουν κάθε ευτυχία μας...

-Μα τόσο άσπλαχνοι είναι πια; ρώτησε με αγανάκτηση ο Δημήτρης.

-Ποιος γονιός δεν θέλει την ευτυχία τού παιδιού του; την ρώτησε γεμάτος λύπη.

-Αυτός που ενδιαφέρετε μονάχα για την δική του ευτυχία! του απάντησε κοιτάζοντάς τον ξανά, δείχνοντας και εκείνη πληγωμένη.

-Το 'πες και μόνος σου Δημήτρη. Είναι ένας ψεύτικος κόσμος...

-Ωραία! Και τι θες να κάνω; Ό,τι αποφασίσεις, αυτό θα γίνει.

-Είναι μονόδρομος πλέον Δημήτρη, δεν μας άφησαν άλλα περιθώρια. Εμείς κάναμε ό,τι μπορούσαμε. Τώρα μόνο μια λύση υπάρχει...

Κοιτάζοντας ο ένας τον άλλον στα μάτια, έμειναν για λίγο σιωπηλοί. Αν και η σιωπή τους κραδύγαζε χιλιάδες λέξεις, ωστόσο κανείς τους δεν τολμούσε να τις ξεστομίσει. Ξέροντας πολύ καλά τι ήθελε ο ένας από τον άλλο, τα κορμιά τους είχαν ανατριχιάσει από την ηλεκτρισμένη ατμόσφαιρα.

-Οι γονείς σου φυλάγονται καλά. Δε θα μπορούσα καν να τους πλησιάσω... ακούστηκε η βαριά φωνή του Δημήτρη, κάνοντας χίλια κομμάτια το ευαίσθητο "κρύσταλλο" που κάλυπτε αυτή την ατμόσφαιρα.

-Αυτό άστο σε εμένα... απάντησε η Αλκμήνη δείχνοντας αποφασισμένη για όλα.

-Ξέρεις τι ζητάς; την ρώτησε κοιτάζοντάς την όπως ποτέ άλλοτε.

-Ξέρω... Να βγάλεις από την μέση τα εμπόδια της αγάπης μας... απάντησε η Αλκμήνη, δείχνοντας απόλυτα συνειδητοποιημένη για αυτό που ζητούσε.

-Ποιο είναι το σχέδιό σου; ρώτησε ο Δημήτρης με βαριά καρδιά.

Αν ήταν αυτό όμως το τελευταίο πράγμα που έπρεπε να κάνει για να την αποκτήσει, τότε θα έκανε ακόμα και φόνο. Εξ άλλου δε θα σκότωνε δυο ανθρώπους, αλλά δύο τέρατα, που κατέστρεφαν κάθε ανθρώπινη ευτυχία απλά και μόνο επειδή είχαν λεφτά.

-Κάθε Τετάρτη οι γονείς μου πάνε σ' ένα φιλανθρωπικό γκαλά, ξεκίνησε να του εξηγεί η Αλκμήνη.

-Γίνετε σε μια απλή αίθουσα στο κέντρο της πόλης. Δεν κρατά πολύ, γιατί και οι ίδιοι βαριούνται. Πάνε μόνο για να κοντραριστούν μεταξύ τους, για το ποια οικογένεια θα δώσει τα περισσότερα λεφτά. Λόγω του χαρακτήρα της συγκεκριμένης εκδήλωσης δεν παίρνουν μαζί τους σωματοφύλακες, για να μην προκαλούν...

-Ναι σωστά, πάνω από όλα η εικόνα τους... διέκοψε ο Δημήτρης αηδιασμένος από την καλογουλισμένη υποκρισία των πλουσίων, εισπράττοντας ένα βλέμμα από την Αλκμήνη που έδειχνε ότι συμφωνούσε μαζί του.

-Η διαδρομή που ακολουθούν κάθε φορά είναι η ίδια. Θα σου την δείξω. Μελέτησέ την και όταν είσαι έτοιμος, κάνε την κίνησή σου, κατέληξε η Αλκμήνη περιμένοντας να ακούσει την απάντησή του.

-Ό,τι είναι να γίνει, ας γίνει... είπε κουνώντας το κεφάλι του ο Δημήτρης.

-Σήμερα είναι Σάββατο. Αύριο θα μου δείξεις την διαδρομή και θα έχω δυο ολόκληρες μέρες στην διάθεση μου να την μελετήσω...

-Εντάξει! απάντησε έχοντας την ικανοποίηση ζωγραφισμένη στο πρόσωπό της.

-Αύριο το μεσημέρι που θα λείπουν όλοι, θα βγω με το αμάξι μου. Δεν θέλω να μας δουν μαζί. Ακολούθησέ με διακριτικά από πίσω. Ο δρόμος που θα ακολουθήσω, θα είναι αυτός. Σύμφωνοι; τον ρώτησε.

Το σχέδιό της βέβαια ήταν έτσι φτιαγμένο ώστε να μην κινήσει καμιά υποψία σε όποιον την έβλεπε. Αυτή απλά μια βόλτα με το αμάξι της θα είχε κάνει.

-Σύμφωνοι... απάντησε ο Δημήτρης.

Βλέποντάς τον σκεφτικό, έσκυψε προς το μέρος του και καβαλώνοντας τον κυριολεκτικά, του ξεκούμπωσε το παντελόνι. Φιλώντας τον με πάθος, ανέβασε το φόρεμά της δαγκώνοντάς του τα χείλη με λύσσα. Εκείνος σκίζοντάς της το εσώρουχο, διείσδυσε βαθειά μέσα της κάνοντάς την να φωνάξει από ηδονή. Χάνοντας κάθε έλεγχο, τράβηξαν το κάθισμα πίσω ώστε να μπορεί να του προσφέρει για άλλη μια φορά το σεξ που μόνο εκείνη ήξερε να δίνει. Μπήγοντας βαθειά τα νύχια της στο στήθος του, χτυπιόταν σαν αγρίμι επάνω του, αδιαφορώντας αν τους έβλεπε κάποιος.

Η ηδονή που ένιωθε όμως, σκεφτόμενη ότι θα απαλλαγί συντομα από αυτούς τους ανθρώπους που από τυπικότητα αποκαλούσε γονείς, την εξίταρε όσο τίποτε άλλο. Δεν ένιωθε τύψεις, δεν ένιωθε απολύτως τίποτα. Η μητέρα της την είχε μεγαλώσει σωστά. Και όπως εκείνη, έτσι και αυτή τα ήθελε όλα δικά της.

-Σύντομα όλα θα τελειώσουν αγάπη μου... του ψιθύριζε στο αυτί.

-Δεν θα κρυβόμαστε πια σαν τους κλέφτες. Θα είμαι όλη δική σου! είπε θέλοντας να εδραιώσει περισσότερο την

θέλησή του ώστε να κάνει δίχως ενδοιασμούς αυτό που είχαν συμφωνήσει.

Πράγμα που το κατάφερε πάρα πολύ καλά.

Νοικιάζοντας ένα διαφορετικό αμάξι, ο Δημήτρης, την επόμενη μέρα το μεσημέρι βρισκόταν στην θέση του. Βλέποντας από μακριά να ανοίγουν οι τεράστιες σιδερένιες πόρτες, το έβαλε μπροστά. Ακολουθώντας διακριτικά, όπως είχαν συμφωνήσει, το αμάξι τής Αλκμήνης, παρατηρούσε πολύ προσεκτικά όλη την διαδρομή. Κατέγραφε στο μυαλό του κάθε σοκάκι που περνούσαν, κάθε δρόμο που διέσχιζαν, ψάχνοντας το ιδανικό σημείο που θα του πρόσφερε την κάλυψη που χρειαζόταν.

Όταν έφτασαν ξανά κοντά στο σπίτι της, ο Δημήτρης επιτάχυνε πλησιάζοντάς την από τα πλάγια. Κόβοντας ελαφρά ταχύτητα, την κοίταξε με ένα ύφος που της έδειχνε πως σύντομα όλα θα τελείωναν. Εκείνη φορώντας μαύρα φαρδιά γυαλιά ηλίου, ανταπέδωσε με ένα χαμόγελο γεμάτο προσμονή. Ύστερα ο καθένας συνέχισε τον δρόμο του.

Ο Κώστας ασχολούμενος όλη μέρα με την δουλειά, δεν μπορούσε να δει τις συχνές απουσίες τού Δημήτρη, ούτε τους προβληματισμούς του. Μόνο καμιά φορά το βράδυ συναντιόντουσαν ανταλλάσσοντας τα νέα τής ημέρας. Ο Κώστας τού έλεγε συνεχώς ότι αν και πήγαινε πολύ καλά η επιχείρησή τους, η απουσία του Δημήτρη ήταν αισθητή. Το προσωπικό ρωτούσε γι' αυτόν δίχως να ξέρει τι να τους πει. Είχε στερέψει πια από δικαιολογίες.

Είχε ακόμα μέσα του το μαράζι, ότι ίσως του ξυπνούσε ξανά το ενδιαφέρον για δουλειά. Στήριζε όλες του τις ελπίδες στο ότι ο Δημήτρης δεν ήταν τεμπέλης! Στερημένος από αγάπη ήταν. Που νομίζοντας ότι την βρήκε στο πρόσωπο αυτής της κοπέλας, επέτρεπε τόσο απερισκεπτα να γκρεμίζονται όλοι του οι κόποι.

Μα η ανάγκη του Δημήτρη να φτιάξει μια νέα οικογένεια, αφού η μοίρα του είχε στερήσει τους γονείς του τόσο πρόωρα και απότομα στην παιδική του ηλικία, ήταν τεράστια. Τον είχε τυφλώσει αυτό το μαράζι, καθιστώντας τον ανίκανο να σκεφτεί λογικά.

Τις επόμενες δύο μέρες, ο Δημήτρης έκανε την διαδρομή ξανά και ξανά όλες τις ώρες τις ημέρας. Ήθελε να δει τι κίνηση είχε η διαδρομή αυτή και ειδικότερα όταν έπεφτε το σκοτάδι.

Ανακαλύπτοντας ένα καλό σημείο που βρισκόταν λίγο πιο κάτω από την αίθουσα που θα γινόταν το συμπόσιο, επικεντρώθηκε σε αυτό. Ήταν πολύ κοντά στην είσοδό του, έτσι ώστε να προλάβαινε να χτυπήσει πριν εκείνοι προλάβαιναν να μπουν στο αμάξι τους. Ήταν αρκετά μεγάλο και σκοτεινό, ώστε να μπορεί να απομακρυνθεί χωρίς κανένα κίνδυνο, διαφεύγοντας μέσα από αυτό, αμέσως μετά το χτύπημα. Εξετάζοντας τις τελευταίες λεπτομέρειες, ήταν πλέον έτοιμος για το χτύπημά του.

Μετά από αυτό τίποτα δεν θα μπορούσε να τους χωρίσει ξανά. Θα έδινε επιτέλους ένα οριστικό τέλος σε αυτό το μαρτύριο.

Φτάνοντας η Τετάρτη, ο Δημήτρης ήταν πολύ νευρικός. Σκεπτόταν ξανά και ξανά την κάθε κίνηση που θα έκανε. Πήρε το όπλο και τις σφαίρες που είχε αγοράσει παράνομα και κρύβοντας προσεχτικά μέσα στις τσέπες του, πήρε το αμάξι του και κατευθύνθηκε κάπου μακριά έξω από την Αθήνα ώστε να δοκιμάσει το όπλο και να εξασκηθεί στην σκοποβολή. Αν και από την απόσταση που σκόπευε να τους χτυπήσει, αποκλείετε να αστοχούσε. Δεν είχε δυσκολευτεί βέβαια να βρει και να αγοράσει ένα όπλο μαζί με αρκετές σφαίρες. Το πιο εύκολο πράγμα είναι στην εποχή που ζούμε, αρκεί να διαθέτεις χρήμα.

Για μια στιγμή, εκεί που δοκίμαζε το όπλο, η λογική τον έκανε να το ξανασκεφτεί, αλλά γρήγορα το μικρόβιο της ερωτικής τρέλας υπερίσχυσε ξανά. Δεν είχε αγαπήσει ποτέ ξανά στην ζωή του για να ξέρει πώς είναι. Πίστευε ότι έτσι ήταν η αγάπη, γεμάτη θυσίες και υποχωρήσεις. Τους τα είχε πει εξ άλλου και ο γέροντας, τότε που τους μάθαινε λίγα πράγματα για την ζωή. Όμως πόσο εύκολα μπορούσαν να αλλάξουν νόημα αυτά τα λόγια όταν δε γνωρίζεις την αλήθεια.

Το απόγευμα, έχοντας πάρει μαζί του γάντια και κουκούλα πήγε με το αμάξι στην αίθουσα που θα γινόταν το συμπόσιο και πάρκαραe απέναντι. Περιμένοντας υπομονετικά να έρθει η λιμουζίνα με το ζευγάρι, παρατηρούσε τον κόσμο που άρχισε να μαζεύεται. Για τα δικά του μάτια, ήταν ένα μάτσο υποκριτές, που χάριζαν δήθεν λεφτά στους άπορους, μα το μόνο που τους ενδιέφερε ήταν η δική τους μίζερη εικόνα. Κάνοντας κόντρα ποιος θα δώσει τα περισσότερα, ανέβαζαν την

τιμή τής οικογενείας τους, ποντάροντας κυριολεκτικά στη δυστυχία των φτωχών. Μακάρι, σκέφτηκε, να είχε μια βόμβα και να τους ανατινάζε όλους εκεί μέσα στον αέρα!

Επικεντρώνοντας ξανά την προσοχή του στον σκοπό του, μόλις είδε την λιμουζίνα με τους γονείς τής Αλκμήνης δεν τους άφησε στιγμή από τα μάτια του. Τον πατέρα της τον είχε δει πολλές φορές και τον ήξερε καλά. Την μητέρα της, όμως, την έβλεπε για πρώτη φορά, μιας και τον καιρό που τους πήγαινε πάγο, ποτέ δεν του είχε κάνει την τιμή να εμφανιστεί.

Όταν μπήκαν μέσα, είδε με μεγάλη του χαρά το αυτοκίνητό τους να σταθμεύει λίγο μετά από το στενό που είχε επιλέξει, αφήνοντας έτσι ελεύθερο χώρο για το επόμενα αμάξια. Έτσι θέλοντας και μη, θα περνούσαν από μπροστά του για να πάνε σε αυτό.

Φεύγοντας από το σημείο που παρακολουθούσε, έκανε τον κύκλο τού στενού, παρκάροντας το αμάξι του από την πίσω μεριά. Έτσι ώστε βγαίνοντας από το στενό, να μπορεί να διαφύγει κατευθείαν από την αντίθετη κατεύθυνση.

Γυρνώντας με τα πόδια αυτή την φορά, κάθισε σε ένα μικρό εστιατόριο παρακολουθώντας διακριτικά από απέναντι την είσοδο της αίθουσας. Παραγγέλλοντας κάτι για να φάει ώστε να μην κινήσει υποψίες, διάβαζε δήθεν την εφημερίδα του, ρίχνοντας όμως συνέχεια λοξές ματιές προς την αίθουσα. Ύστερα παρήγγειλε ένα ποτό και περίμενε καρτερικά μέχρι να δει τον κόσμο να βγαίνει πάλι έξω.

Όταν είχε νυχτώσει πια για τα καλά, είδε μερικούς άντρες ντυμένους με καλά ρούχα να παίρνουν θέσεις έξω από την είσοδο. Προφανώς είχε φτάσει η ώρα που ετοιμαζόντουσαν να αποχαιρετήσουν τους καλεσμένους τους. Πληρώνοντας βιαστικά ο Δημήτρης βγήκε από το εστιατόριο, βλέποντας τους πρώτους καλεσμένους ήδη να βγαίνουν.

Περπατώντας με γρήγορα βήματα χώθηκε μέσα στο στενό έχοντας το χέρι μέσα στην τσέπη του. Έβγαλε το όπλο από την τσέπη του αφήνοντας μια φευγαλέα γυαλάδα μέσα στο σκοτεινό σοκάκι, το όπλισε και κρατώντας το έβαλε το χέρι του στην τσέπη του. Με την πλάτη κολλημένη στον τοίχο απέναντι σχεδόν από την αίθουσα, φόρεσε την κουκούλα και τα γάντια παίρνοντας βαθιές ανάσες, καθώς έβλεπε απέναντί του τον κόσμο να σκορπά ο κάθε ένας σε διαφορετική κατεύθυνση. Όταν πέρναγαν κάποιοι από μπροστά του, εκείνος τραβιόταν λίγο πιο αριστερά εκμεταλλευόμενος το σκοτάδι. Ήξερε πως δεν υπήρχε περίπτωση αυτοί οι καλομαθημένοι πιθηκοί, να τολμούσαν να διασχίσουν απροστάτευτοι ένα τόσο σκοτεινό σοκάκι.

Βλέποντας τους γονείς τής Αλκμήνης να βγαίνουν από την αίθουσα δίνοντας τα χέρια στους οικοδεσπότες, έβγαλε το χέρι από την τσέπη του κρατώντας το όπλο. Βλέποντάς τους να χαμογελάνε μ' αυτό το γλοιώδες ψεύτικο προσωπίο που φορούσαν, αποφάσισε χωρίς κανένα ενδοιασμό πλέον να σφραγίσει οριστικά την μοίρα τους.

-Το παίζετε ηθικοί και καλοί, μα στο σπίτι σας καταστρέφετε ό,τι πιο αγνό έχετε... σκέφτηκε νιώθοντας ακόμα περισσότερο μίσος.

Ξέγνοιαστοι, γελώντας και σχολιάζοντας την βραδιά, πλησίασαν το σημείο που βρισκόταν ο Δημήτρης. Με το που εμφανίστηκαν μπροστά του, εκείνος πετάχτηκε μέσα από το σκοτάδι με προτεταμένο το όπλο. Βλέποντάς τον μπροστά τους ξαφνιάστηκαν και δίχως να προλάβουν να μλήσουν, ο Δημήτρης άδειασε αμίλητος όλο το όπλο στα κεφάλια τους. Δεχόμενοι σωρεία πυροβολισμών, σκορπίστηκαν κυριολεκτικά τα μυαλά τους στον αέρα..

Μια γυναίκα που στεκόταν λίγο πιο πίσω από το ζευγάρι, παρέα με τον σύζυγό της, ένιωσε το πρόσωπό της να γεμίζει με μικρά ματωμένα κομματάκια. Πετώντας από πάνω της την ολόλευκη γούνα που φορούσε, η οποία είχε γεμίσει και αυτή με αίμα και μυαλά, άρχισε να ουρλιάζει πανικόβλητη. Παρασέρνοντας μαζί της και όλους τους υπόλοιπους, που έτρεχαν τρομαγμένοι ξανά πίσω στην αίθουσα για να προστατευτούν.

Δίχως να χάσει χρόνο, ο Δημήτρης έτρεξε μέσα στο στενό πετώντας σε έναν κάδο τα γάντια, την κουκούλα και το όπλο που κρατούσε. Βγαίνοντας ξανά στον φωτεινό δρόμο, όπου σε αυτό το σημείο του δεν είχαν φτάσει ακόμα τα γεγονότα, μπήκε σαν να μην συνέβαινε τίποτα μέσα στο αμάξι του.

Οδηγώντας προς την αντίθετη κατεύθυνση, είδε να τον προσπερνούν με ταχύτητα δεκάδες περιπολικά. Με αναμμένους τους φάρους και τις σειρήνες, έτρεχαν να προλάβουν να σώσουν τα σκουπίδια.

Στο ατύχημα των γονιών του, όχι μόνο αυτοί, αλλά ούτε το ασθενοφόρο δεν είχε φτάσει τόσο γρήγορα. Αιμόφυρτοι πέθαιναν στην άσφαλτο, αβοήθητοι μπροστά στα παιδικά του μάτια, συλλογιζόταν σφίγγοντας το τιμόνι γεμάτος οργή. Μα τώρα όλα αυτά ανήκαν στο παρελθόν. Πλέον είχε την αγάπη του, ελεύθερη και αδέσμευτη από κάθε ζυγό που την καταπίεζε. Αν μη τι άλλο, τώρα θα καταλάβαινε πόσο πολύ την αγαπούσε. Και ότι η καρδιά του άνηκε μόνο σε αυτήν.

Αφήνοντας να περάσουν λίγες μέρες, ο Δημήτρης περίμενε μάταια τηλεφώνημα από την Αλκμήνη. Βλέποντας ότι ο καιρός περνούσε της έστειλε ο ίδιος μήνυμα στο κινητό της, περιμένοντας με ανυπομονησία μια απάντηση. Μα ούτε εκεί του απάντησε ποτέ.

Τηλεφωνούσε όλη την ώρα αποφασισμένος να δει τι της συμβαίνει. Φοβόταν να πάει από το σπίτι της γιατί δεν ήξερε τι κατάσταση επικρατούσε εκεί. Ίσως αν τον έβλεπαν να τριγυρίζει, να τον υποψιαζόντουσαν και να έθετε σε κίνδυνο και τους δύο. Μα εκείνη δεν το σήκωνε ποτέ.

Προς μεγάλη του έκπληξη, ένα απόγευμα χτύπησε το κινητό του. Ήταν μήνυμα από την Αλκμήνη.

“Σήμερα στις 10 στο γνωστό το μέρος”

Χαρούμενος που επιτέλους είχε νέα της, έκανε μπάνιο και αφού έφαγε, ετοιμάστηκε για να πάει να την συναντήσει.

Περιμένοντας στο αμάξι όπως έκανε πάντα, είδε τρεις σκιές να πλησιάζουν. Οι δύο κοντοστάθηκαν λίγα μέτρα πριν το αμάξι, ενώ από ανάμεσά τους ξεπρόβαλε η μορφή της Αλκμήνης. Ανοίγοντας την πόρτα τού αυτοκινήτου, μπήκε μέσα έχοντας ένα ψυχρό ύφος. Ούτε τον φίλησε, ούτε καν τον χαιρέτησε. Δείχνοντας ότι δεν είχε πολύ χρόνο στην διάθεσή της, μπήκε κατευθείαν στο θέμα.

-Λοιπόν για να τελειώνουμε και με αυτό... ξεκίνησε να του λέει έχοντας μια έκφραση σα να βαριόταν που βρισκόταν εκεί.

-Τέρμα τα τηλέφωνα, τέρμα και τα μηνύματα! Αυτό που ήθελα να κάνεις, το έκανες! συνέχισε να του λέει κοιτάζοντάς τον με σοβαρό ύφος.

Ο Δημήτρης κοιτώντας μια τις σκιές που τους παρακολουθούσαν και μία την Αλκμήνη που δεν την αναγνώριζε πια, άκουγε αμίλητος.

-Σε παρακαλώ πολύ μη με ξαναενοχλήσεις, γιατί αλλιώς θα έχουμε άλλα... συνέχισε να του λέει με βλέμμα γεμάτο υπονοούμενα, δείχνοντάς του συγχρόνως με την άκρη τού ματιού της, τους δύο μπράβους που περίμεναν στα σκοτεινά.

Κάνοντας αμέσως μετά να φύγει, ο Δημήτρης δίχως να την αγγίξει την παρακάλεσε να περιμένει μονάχα πέντε λεπτά. Εκείνη κάνοντάς του το χατίρι, για χάριν τού παλιού καιρού όπως είπε, έκλεισε ξανά την πόρτα.

-Δεν θα σε ενοχλήσω ποτέ ξανά... της είπε με εξ ίσου σοβαρό ύφος.

-Πες μου όμως σε παρακαλώ μονάχα το γιατί... συνέχισε, προσπαθώντας με δυσκολία να συγκρατήσει τα δάκρυα της οργής που ένιωθε.

-Είναι απλό Δημήτρη. Μεγάλωσα με την νοοτροπία να επιβιώνω με κάθε κόστος. Οι γονείς μου δεν ήταν παρά ένα εμπόδιο στις φιλοδοξίες που οι ίδιοι μου έμαθαν να έχω...

-Εγώ; Τι ρόλο είχα εγώ στην ζωή σου; την ρώτησε προσπαθώντας να καταλάβει ποια πραγματικά είχε απέναντί του.

-Εσύ ήσουν απλά ένα παιχνίδι, ή τουλάχιστον έτσι ξεκίνησε. Βλέποντας όμως τι ήσουν διατεθειμένος να

κάνεις για εμένα, σκέφτηκα να εκμεταλλευτώ αυτή σου την αδυναμία... του είπε με όση σκληρότητα μπορούσε να υποδείξει εκείνη την στιγμή.

-Αδυναμία... μουρμούρισε ο Δημήτρης κουνώντας απογοητευμένος το κεφάλι του.

-Ωωω... έλα τώρα μην το παίρνεις κατάκαρδα! Μεγάλος άντρας είσαι! Και πρέπει να μάθεις ότι οι άνθρωποι είναι χρήσιμοι κοντά μας, μόνο όταν έχουν να μας προσφέρουν κάτι! Και εσύ γλυκέ μου ΔΕΝ έχεις να μου προσφέρεις τίποτε άλλο πια. Στα πήρα όλα... είπε με ειρωνικό ύφος, καθώς άνοιγε την πόρτα για να βγει έξω.

Μπαίνοντας ξανά ανάμεσα στους σωματοφύλακες η Αλκμήνη, καθώς η σκιά της χανόταν αργά μέσα στο σκοτάδι, ο Δημήτρης την παρακολουθούσε με μάτια που γυάλιζαν. Βάζοντας μπρος το αμάξι ξεκίνησε κατευθείαν για το σπίτι του, σκεπτόμενος σε όλη την διαδρομή πάρα πολλά.

Καθισμένος στο γραφείο του πήρε ένα χαρτί και ένα στυλό ξεκινώντας να γράφει κάτι. Μπαίνοντας μέσα ο Κώστας, πλησίασε νιώθοντας ότι κάτι δεν πάει καλά. Γυρνώντας το κεφάλι του προς αυτόν, ο Δημήτρης κοίταξε τον Κώστα με ένα τρελό βλέμμα κάνοντάς τον να ανατριχιάσει.

-Είχες πει ότι θα με στήριζες σε ό,τι και αν αποφάσιζα... του είπε με βαριά φωνή έχοντας ακόμα αυτό το βλέμμα τού τρελού.

-Αυτό που θέλω θα το κάνω με ή χωρίς την βοήθειά σου. Λοιπόν, θα με βοηθήσεις να γίνει όπως πρέπει; τον ρώτησε δείχνοντάς του ότι μιλούσε πολύ σοβαρά.

Ο Κώστας κρατώντας πάντα τις υποσχέσεις του, βλέποντας τον αδελφό του να υποφέρει τόσο πολύ, έκατσε δίπλα στο γραφείο έτοιμος να ακούσει ό,τι είχε να του πει ο Δημήτρης. Πλέον κατάλαβε, ότι η στιγμή που φοβόταν είχε φτάσει πια. Αν ήταν να χάσουν ό,τι είχαν φτιάξει, τουλάχιστον ας τα έχαναν για τον σωστό λόγο.

Περνώντας δύο μέρες, εμφανίστηκε στην βίλα της Αλκμήνης ο Κώστας ντυμένος πολύ απλά.

-Καλημέρα σας, έχω ένα δώρο για την δεσποινίδα Αλκμήνη. είπε ευγενικά ο Κώστας στους φρουρούς της βίλας.

-Μου έδωσαν εντολή να το παραδώσω στα χέρια της, λόγω της μεγάλης του αξίας... συνέχισε έχοντας πάντα το ίδιο ευγενικό ύφος.

-Περιμένετε παρακαλώ.. του απάντησε ο ένας από τους δύο φρουρούς κοιτάζοντάς τον πολύ προσεχτικά, ενώ ο άλλος μπήκε μέσα στο κουβούκλιο να ενημερώσει.

-Θα κατέβει η ίδια να το παραλάβει. Περιμένετε παρακαλώ, φωνάζει ο φρουρός μέσα από το φυλάκιο. Και ο Κώστας, δείχνοντας ότι τον άκουσε, του χαμογέλασε.

Βλέποντας μπροστά του την Αλκμήνη να ξεπροβάλει στον πλακόστρωτο κήπο, έχοντας τον σάπιο αέρα της ντίβας να την περιβάλλει, κατάλαβε ότι τελικά αυτός ήταν ο σωστός λόγος για να χαθούν τα πάντα. Έπρεπε κάποτε κάποιος να της δείξει τι σημαίνει αληθινή αγάπη.

-Ορίστε δεσποινίς μου, της είπε ο Κώστας μόλις τον πλησίασε εκείνη παραξενεμένη.

-Ξέρετε από ποιον είναι; ρώτησε γεμάτη περιέργεια.

-Το μόνο που γνωρίζω, είναι ότι δε θα βρείτε πουθενά στον κόσμο κάτι πιο πολύτιμο από αυτό. Κάτι που δεν κατάφεραν να σας χαρίσουν ποτέ οι γονείς σας και σίγουρα σας λείπει... είπε ο Κώστας εξάπτοντας την περιέργειά της όσο τίποτε άλλο.

Παραδίνοντας το πακέτο στα χέρια της, εκείνος απομακρύνθηκε έχοντας στα χείλη του ένα ειρωνικό χαμόγελο. Καθώς έμπαινε στο αμάξι του, άκουσε από μακριά ένα δυνατό ουρλιαχτό. Βάζοντας μπρος έφυγε με ιλιγγιώδη ταχύτητα από εκεί, αφήνοντας πίσω του κυριολεκτικά τα πάντα.

Από την άλλη μεριά, η Αλκμήνη υποβασταζόμενη από τους φρουρούς έκλαιγε απελπισμένη. Στα πόδια της υπήρχε πεσμένη η συσκευασία ενός δώρου όπου μέσα σε αυτό και ανάμεσα σε μικρά κομμάτια πάγου, υπήρχε τοποθετημένη η ματωμένη καρδιά του Δημήτρη. Επάνω της είχε καρφίτωμένο ένα χαρτάκι που έγραφε:

“Και όμως... έχω ακόμα κάτι να σου προσφέρω...”

ΤΕΛΟΣ